

Marij
Čuk

ZATON Bučale so gore
in mravlje so tekale
v svoje votline.
Cvetovi so usihali,
lune so mrknile
in morja se skrila
v školjke lupino.
In vse je onemelo.

Zato, ker so bili
krti sprti.
In ker niso soglašali,
so dišali po smrti.

PONOSA JE TREBA Veljaki so ugotovili,
da je Slovencev več kategorij
in v gostilni razvpili,
da Slovencev sploh več ni.

V baržunastih telovnikih
 so sedaj samo še uradniki,
 akademiki, Slovenci v krilih,
 režiserji, politiki in metropolitni,
 mercedesi in avioni,
 piloti, maserji, trenerji,
 vplivneži, dostojanstveniki
 in bleferji, kobilarji, župani,
 mežnarji, ravnateljji in člani.

Vsi so Slovenci,
 Slovenci z lestenci,
 ki hodijo v procesiji,
 da se izognejo samoti.

STISKE Vsi normalni ljudje
 imajo več problemov
 od mene.
 Ljudje na ulici,
 v beznicah,
 bordelih,
 železni ljudje
 z ognjenimi očmi,
 ljudje s krvjo
 in raznimi poltmi.
 Vsi imajo več
 problemov od mene,
 ki igram tombolo,
 pišem pesmice
 in nimam žene.

SOŽITJE Merjasci in prasci
 so imeli svoj praznik.
 Na gnoju so plesali,
 v blatu so spali,
 se z dežjem napajali,
 po ženskah orali.

In naslednje jutro
so si ovili kravate,
se fino počesali,
usedli so se v avto
in se med nas pripeljali.

DVE MUCKI Dve mucki
za vojake,
vojake v paradnih
uniformah,
vojake v hotelskih
sobah,
dve mucki
za stare borce,
da poravnajo račun
z mesnimi obzorji.
Dve mucki
za sive vojake,
ki jim mladost izgoreva,
za skrite rdeče oči,
da se jim roka ovlaži,
da pokleknejo,
da se belina
zamaje v sanje.

Dve mucki,
samo dve
nedeljski mucki,
da pogoltneš samoto.

OBODI NOČI Prestrašna noč,
vsa črna in brbljava,
ko ti miške gledajo
stegna
in siliš iz maternice.
Noč grozodejstva
in čarobnih strojev,
noč vina
in vijoličastih vzdihov,

noč gnila,
 ki ne usmili se menihov.
 Taka je noč,
 ko jaha ljubezen
 v temo
 spolzkega tabernaklja,
 ko božaš ščurke
 in ženska kaže
 ostre zobe.
 Taka je noč,
 dokler ne vznikne
 zarja.

APOKALIPSA Vrbe so skrile svoj obraz,
 nad otoki poletavajo vrane,
 ki skrivajo v puhu čas,
 čas skrivnih in snežnih oaz.

Nič več ni krvi na tem svetu,
 strohnili so zadnji grobovi,
 osameli ljudje lebdijo v getu
 in stiskajo jih žvepleni pasovi.

Gorje temu kraškemu kamnu,
 ki poganja življenje iz peska,
 gorje osušenemu brinu,
 brez leska in opojnih dišav.

Nov rod bo očistil zelenje,
 kot črva ga bo pomendral,
 ostalo bo le šelestenje
 iz časov daljnih daljav.

Nič več in za vekomaj.
 Nič več ne bo sonca
 in niti ljudi,
 samo še gniloba
 in vonj iz prsti . . .